

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **S. Y., nar.,**
státní příslušnost: Turecká republika,
t. č. bytem v ČR ,
zastoupena JUDr. Milanem Milerem, advokátem,
sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. OAM-698/ZA-ZA11-D07-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti byla podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo jen „nařízení“) určena Polská republika.

2. Žalobkyně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že se s tímto neztotožňuje. Dala žalovanému za pravdu, že se bez omluvy nedostavila k plánovanému úkonu, nesouhlasí však se závěry žalovaného, který dovozuje příslušnost Polské republiky k posouzení žádosti pouze na základě toho, že byla žalobkyně před podáním žádosti držitelem polského víza. Pokud by chtěla požádat o udělení mezinárodní ochrany v Polsku, pak by tak učinila a Polsko by neopouštěla. Na území Polska žalobkyně zaznamenala negativní jevy v souvislosti s její národností, a proto se rozhodla odjet a o mezinárodní ochranu žádat v ČR. Zde navíc žije její strýc, který tady v minulosti rovněž žádal o mezinárodní ochranu a má zde zázemí. Žalobkyně dále uvádí, že je kurdského původu, matka je Arménka. Vzhledem k této skutečnosti má v zemi původu nemalé etnické, náboženské a politické problémy, na základě kterých Turecko opustila. Z těchto důvodů byla dokonce v zemi původu znásilněna. V Polsku zaznamenala rovněž velmi rizikový postoj některých jedinců vůči její osobě, z opatrnosti tak po několika pokusech již nepodnikala další kroky k legalizaci pobytu a zemi dobrovolně opustila, přestože tam úspěšně studovala.
3. Žalobkyně se neztotožňuje s žalovaným, pokud jde o jeho odkaz na čl. 18 nařízení a § 10a písm. b) zákona o azylu. Sama poukázala na § 14 a §14a odst. 1 zákona o azylu. Uvedla, že na území domovského státu již utrpěla četné újmy včetně fyzického napadání a znásilnění, rovněž během pobytu v Polsku zaznamenala určité varovné signály kvůli etnickému původu. Argumentace žalovaného je podle ní nepřiléhavá, neboť žalovaný vychází pouze obecných předpokladů a aplikace obecných zákonných stanovení, aniž by zohlednil individuální situaci žalobkyně. Žalobkyně má za to, že žalovaný nedostatečně zjišťoval stav věci, náležitě nezohlednil a neinterpretovat jeho tvrzení a skutečnosti ve vzájemných souvislostech. Žalobkyně dále odkázala na Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Chce do budoucna žít v demokratické zemi plně respektující národnosti, nikoli v zemi, kde jí hrozí diskriminace z rasových důvodů tak jako v zemi původu.
4. Žalovaný rovněž nezohlednil soukromé poměry žalobkyně, která má v ČR strýce, a tedy i částečné zázemí. Je pravdou, že při pohovoru uvedla pouze některé důvody, které ji vedly k opuštění země původu, z obsahu pohovoru je však zřejmé, že hlavním důvodem podání žádosti jsou okolnosti související s diskriminací žalobkyně ohledně původu. Žalovaným citované zprávy jsou pouze shrnutím situace, která vychází z obecných statistik, jsou tedy diskutabilní a nelze je považovat za jediný hodnověrný ukazatel pro rozhodnutí. Žalovaný se dle žalobkyně nevypořádal s uvedenými skutečnostmi a učinil pouze obecný závěr.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. S námitkami žaloby nesouhlasí, neboť dle něj neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení, a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dle kritérií daných čl. 12 odst. 4 nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2, a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Z informací ze Schengenského systému a údajů poskytnutých žalobkyní

vyplývá, že žalobkyně byla v době žádosti o mezinárodní ochranu držitelkou víza vydaného Polskou republikou, jehož platnost skončila před méně než 2 lety. V případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení. Dne 19. 10. 2020 byla proto polské straně zaslána žádost o přijetí žalobkyně. Dne 28. 10. 2020 správní orgán obdržel informaci, že Polská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uznala. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Rovněž má žalovaný za to, že dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení, kdy dospěl k závěru, že v případě Polské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Žalobkyně uvedla, že do Polské republiky nechce, protože v průběhu svého pobytu zaznamenala jisté negativní jevy, a navíc v ČR má strýce, tedy zázemí. Dané však nejsou dle žalovaného důvody, které je možné uznat žalobkyni jakožto zdravé a praceschopné osobě. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38 a rozsudek téhož soudu č. j. 9 Azs 17/2018 – 28 ze dne 9. 5. 2018. Jde – li o Polskou republiku, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí Evropské unie, vyvrácena nikdy nebyla. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Polská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis posoudit žádost. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplývá, že Polská republika dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území. Co se týká námitky ohledně podkladů pro vydání rozhodnutí, žalobkyně měla možnost se k nim vyjádřit, avšak této možnosti nevyužila, žalovaný tak považuje žalobní námitku za lichou.

6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. K žádosti žalobkyně uvedla, že je kurdské národnosti, k náboženskému přesvědčení uvedla alevitské. Matka je Arménka, otec Kurd, tato etnika to mají v Turecku zlé. Jelikož je žalobkyně jiného etnika než většina tamního obyvatelstva, nechce tam již být. Co se týče politických názorů, je jí blízká spíše levice, byla na několika levicových pochodech. Není členkou žádné politické strany. Je svobodná a bezdětná. V místě, odkud pochází, žije její matka a bratr. V Turecku byla naposledy 12. 10. 2019. Na střední škole měla velmi dobré známky, a tak se rozhodla odjet do Polska studovat VŠ. Dne 11. 6. 2020 jí vypršelo dlouhodobé polské vízum. Dne 1. 7. 2020 se vydala do ČR, to již měla ztracený turecký cestovní doklad. Zaslala proto na tureckou ambasádu v Praze, ta však byla kvůli pandemii uzavřena. Přijela studovat do ČR VŠ. Vždy snila o tom, že pojede právě do ČR, je to země jejích snů. Ráda by zde pracovala a studovala. Měla studijní vízum v Polsku, jehož platnost skončila 11. 6. 2020.
8. Součástí spisu je žádost o akceptaci ze dne 19. 10. 2020 podle čl. 12 odst. 4 Nařízení. Následně Polsko dne 28. 10. 2020 vyjádřilo svůj souhlas a upřesnilo, že žalobkyni bylo uděleno polské vízum s platností od 12. 10. 2019 do 11. 6. 2020.
9. Rovněž je dále součástí spisu úřední záznam ze dne 23. 10. 2020 o tom, že se žalobkyně dne 23. 10. 2020 nedostavila k pohovoru, přestože jí bylo předvolání na něj doručeno.

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
12. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“*
14. Úvodem soud konstatuje, že žalobní námitky směřují do značné míry k tomu, že se žalovaný měl nedostatečně zabývat individuálními okolnostmi případu či vyjít z nedostatečných podkladů apod. V tomto ohledu je však třeba předně uvést, že žalovaný se prvotně zabýval tím, který stát je příslušný k posouzení žádosti žalobkyně, a to v návaznosti na zjištění, že žalobkyně byla v době před podáním žádosti (11. 10. 2020) držitelkou polského víza, jehož platnost skončila dne 11. 6. 2020, přičemž následně rozhodl žalovaný o tom, že se řízení zastavuje a věc bude posouzena Polskou republikou.
15. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Z čl. 12 odst. 2 Nařízení vyplývá, že pakliže je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Dle čl. 12 odst. 4 prvního pododstavce Nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
16. Žalovaný z tvrzení žalobkyně zjistil, že byla držitelkou polského víza. Vyžádal si proto dne 19. 10. 2020 souhlas polské strany s převzetím posouzení žádosti. Následně Polsko dne 28. 10. 2020 vyjádřilo svůj souhlas a upřesnulo, že žalobkyni bylo uděleno polské vízum s platností od 12. 10. 2019 do 11. 6. 2020.
17. Žalovaný v návaznosti na to uvedl, že na základě prohlášení žalobkyně a posouzení informací poskytnutých Polskou republikou bylo zjištěno, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 11. 10. 2020, kdy v té době byla držitelkou víza vydaného Polskou republikou s platností od 12. 10. 2019 do 11. 6. 2020. Bylo tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení.
18. K tomu soud dodává, že u žalobkyně je naplněna podmínka, že byla držitelkou víza, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. Dané bylo potvrzeno z polské strany, kterou byly upřesněny rovněž údaje o zmíněném vízu. K tomu soud dodává, že je u žalobkyně

naplněna rovněž podmínka, že dosud neopustila území členských států. Dle svých tvrzení byla naposledy v Turecku dne 12. 10. 2019.

19. Co se týče námitky žalobkyně, že nesouhlasí se závěry žalovaného, který dovozuje příslušnost Polské republiky k posouzení žádosti pouze na základě toho, že byla držitelem polského víza a pokud by chtěla požádat o udělení mezinárodní ochrany v Polsku, pak by tak učinila a Polsko by neopouštěla, soud uvádí, že subjektivní přesvědčení žalobkyně o tom, kde chtěla či nechtěla žádat o udělení mezinárodní ochrany, je irelevantní, jestliže žalovaný zcela adekvátně postupoval podle Nařízení v návaznosti na zjištěnou skutečnost, že žalobkyně disponovala polským vízem. Zároveň nebyly shledány důvody pro posouzení žádosti Českou republikou ani nebyly shledány významné nedostatky polského azylového systému.
20. Z hlediska možnosti předání žalobkyně by mohly být relevantní zmíněné nedostatky polského azylového systému, ohledně těch však žalobkyně nenamítala ničeho. Žalobkyně uvedla jako důvod, proč se nechce vrátit do Polska, toliko fakt, že údajně v Polsku zaznamenala negativní jevy v souvislosti s její národností, a proto se rozhodla odjet a o mezinárodní ochranu žádat v ČR. K tomu však soud uvádí, že tvrzené negativní jevy žalobkyně nikterak nespecifikovala. Hovoří až nyní v žalobě zcela obecně o tom, že zaznamenala v Polsku varovné signály. Pokud by žalobkyně skutečně v Polsku problémy zaznamenala, nepochybně by se o nich již zmínila dříve žalovanému.
21. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný si neopatřil dostatečné podklady, které měl být pouze obecné. K tomu soud uvádí, že žalovaný vycházel z Informace OAMP Polsko ze dne 10. 8. 2020 Polsko; Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém. Ohledně polského azylového systému včetně existence jeho nedostatků se žalovaný vyjádřil na straně 4 a 5 rozhodnutí. Uvedl, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku jsou dva hlavní zákony. Následně žalovaný podrobně popsal průběh azylového řízení a možnosti žadatelů v Polsku. Žalovaný též konstatoval, že na úrovni EU, ESD či ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Žalovaný dále uvedl, že Polská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. Dále žalovaný uvedl, že rovněž skutečnost, že v Polsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav z tamního azylového systému. Žalovaný dodal, že dle jeho přesvědčení žalobkyni nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
22. Žalovaný tedy zkoumal azylový systém v Polsku, kdy vycházel z opatřené informace OAMP, přičemž nedospěl k závěru, že by v Polské republice existovaly systémové

nedostatky azylového systému v takové míře, aby bylo možné učinit závěr o tom, že by žalobkyni mohlo hrozit nelidské či ponižující zacházení v souvislosti s jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Byť vycházel z jediné informace, jeho zjištění byla dostačující a ve světle žalobních bodů ob stojí. Žalobkyně přehlíží, že systémovými nedostatky ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 2 alinea druhá Dublinského nařízení jsou jen takové deficity, jež s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení v azylovém, zde polském, řízení. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *[ž]ádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsána v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.

23. K systémovým nedostatkům azylového polského systému žalobkyně nic nenamítla. Pouze uvedla, že v Polsku zaznamenala velmi rizikový postoj mnohých jedinců vůči své osobě z důvodu své etnické a náboženské příslušnosti, a proto v Polsku nepožádala o azyl. Takové tvrzení nejen že žalobkyně dále nespecifikovala, ale nijak se netýká polského azylového řízení jako takového. Zároveň v azylovém řízení žalobkyně neuvedla ani takové tvrzení. Z obsahu správního spisu vše nasvědčuje tomu, že žalobkyně popírá společný evropský azylový systém (čl. 12 odst. 1 nařízení ES 810/2009) a institut mezinárodní ochrany hodlala účelově aplikovat v ČR z důvodu optimalizace pobytu v jiné zemi EU, než ke které dříve měla pobytový titul.
24. Zároveň žalobkyně nijak relevantně nezpochybnila, že Polsko je bezpečnou zemí původu, pokud pouze obecně namítla riziko rasové diskriminace v Polsku. Lze odkázat na rozsudek č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, dle kterého *„(...) Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány (...)“*.
25. Žalobkyně byla v azylovém pasivní, k seznámení s podklady se nedostavila. Také sama uvedla, že dává žalovanému za pravdu, že se bez omluvy nedostavila k plánovanému úkonu. Tímto úkonem má na mysli pohovor, ke kterému si předvolání osobně převzala dne 19. 10. 2020, avšak poté se bez omluvy nedostavila. Namítá-li tedy v žalobě, že žalovaný dostatečně nezohlednil konkrétní skutečnosti, pak žalovaný měl od žalobkyně k dispozici pouze ty skutečnosti, které uvedla ve své žádosti, neboť pohovor s ní se nekonal. Se skutečnostmi, které žalovaný k dispozici měl, pracoval zcela adekvátně. Žalobkyně skutečnost, že se k pohovoru nedostavila, nikterak nezpochybňuje, naopak ji potvrdila. V žalobě dále uvedla, že je pravdou, že při pohovoru uvedla pouze některé důvody, které ji vedly k opuštění země původu, z obsahu pohovoru je však zřejmé, že hlavním důvodem podání žádosti jsou okolnosti související s diskriminací žalobkyně v zemi původu. Jestliže se však žalobkyně k pohovoru nedostavila, není zřejmé, jaký

pohovor má ve smyslu výše uvedeného vůbec na mysli, jelikož žádný takový nebyl proveden. Pokud by žalobkyně měla na mysli formulář ohledně údajů poskytnutých k žádosti, pak v tomto sice poukázala na to, že její matka je Arménka a otec Kurd, kdy tyto národnosti to dle jejího tvrzení nemají v její zemi původu snadné, nicméně dané tvrzení je značně obecné a žalobkyně neuvedla k žádosti žádný konkrétní problém v tomto směru. Totéž platí o tvrzení ohledně znásilnění ve vlasti, o kterém se žalobkyně zmínila teprve v žalobě.

26. Tvrzené obtíže v zemi původu se týkají meritorního přezkum žádosti o mezinárodní ochranu, který žalovaný neprováděl, neboť dospěl k závěru o tom, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bude posuzována Polskou republikou a řízení zastavil. Není tak důvodu se zabývat tvrzením žalobkyně ohledně udělení mezinárodní ochrany.
27. K námitce, že žalovaný nedostatečně zohlednil soukromé poměry žalobkyně, soud uvádí, že žalovaný vyloučil aplikaci kritéria dle čl. 8 - 11 Nařízení. K čl. 17 nařízení uvedl, že žalobkyně je zdravá, netrpí žádnými vážnými psychickými ani fyzickými obtížemi. Je svobodná a bezdětná. Na území ČR dlouhodobě nepobývala. Naopak v Polsku pobývala a studovala od 12. 10. 2019 do 1. 7. 2020. Pokud tak činila v ranějším věku bez dalšího rodinného zázemí, je toho schopna i ve věku vyšším. Žalobkyně je dospělá, svéprávná a schopná se o sebe postarat, jak mj. prokázala již tím, že v minulosti pobývala dlouhodobě samostatně v Polsku. Naopak, jak žalovaný podotkl, na území ČR nepobývala a lze rovněž dodat, že žádné jiné vazby s výjimkou toho, že zde žije její strýc, k ČR žalobkyně nezmínila.
28. Ohledně možností aplikace čl. 17 Nařízení se obsáhle vyjádřil například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 5. 2021 č. j. 45 Az 6/2021- 51, na který lze odkázat, kde soud mj. uvedl, že: *„Unijní právo tedy přiznává členskému státu široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III (na rozdíl od odstavce 2, který upravuje zrcadlovou situaci, kdy by naopak ČR žádala jiný členský stát, aby příslušnost namísto ČR převzal) neobsahuje žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“, jak výslovně uvádí např. § 14 zákon o azylu). Členský stát může svého oprávnění podle odstavce 1 využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora M. A. a další citovaný výše v bodu 28). Tato skutečnost na druhou stranu neznamena právo členského státu, resp. rozhodujícího správního orgánu k libovůli. Určité limity správního uvážení žalovaného vyplývají z vnitrostátní judikatury. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).“ (...)* „Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život.“
29. V případě žalobkyně žalovaný dostatečným způsobem zhodnotil, z jakého důvodu nebude k posouzení žádosti příslušná ČR, nýbrž Polská republika. Zohlednil veškeré zjištěné individuální okolnosti případu. Žalovaný dostatečně zohlednil skutkový stav daného případu a své rozhodnutí přezkoumatelným a odpovídajícím způsobem odůvodnil.

30. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. 3. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce